

■ Εκτενείς αναλύσεις για τις βουλευτικές εκλογές

- ΥΠΟΔΗΣΗ — JET
- Έκτακτοι — ΣΠΕ Αθηναίου
- Συνδικαλιστικό Κογκρέσσο
- Καπιταλιστική κρίση
- Ρώσικη επανάσταση
- Τ/κύπριοι του Νότου.

Ψήφο στην ΕΔΕΚ Αριστερη Βουλη Αριστερη Κυβέρνηση

Οι εκλογες του Δεκέβρη είναι οι εκλογές των αδιεξόδων. Ποτε προηγούμενα η Κυπριακή κοινωνία δεν βρέθηκε τόσο απόλυτα μπροστα στην αδυναμία της να λύσει οποιοδήποτε πρόβλημα: το εθνικό ζήτημα έχει αποτελεσματωθεί, η οικονομία παρουσιάζει σχεδον μηδενικούς ρυθμούς ανάπτυξης, η ανεργία αρχίζει ν' απειλει σοβαρα την εργατική τάξη.

ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΚΡΙΣΗ

Η κρίση δεν είναι τυχαία. Η αδυναμία του καπιταλισμου να λύσει τα προβλήματα της σημερινής κοινωνίας δεν είναι αποκλειστικά κυπριακο φαινόμενο. Σ' όλες τις καπιταλιστικές χώρες του κόσμου, από την Αμερική ως την Σιγκαπούρη, από τη Βρετανία ως τη Νότια Αφρική, από την Ελλάδα ως τη Χιλή, η κοινωνία περνα σήμερα την πιο βαθεια κρίση στη μεταπολεμική περίοδο. Μια κρίση που δεν μπορεί να ξεπεραστεί γιατί είναι αποτέλεσμα των ίδιων των καπιταλιστικών δομών.

Η κρίση του καπιταλισμου σημαίνει και κρίση των αστικών κομμάτων. Μη μπορώντας πια να προσφέρουν οτιδήποτε στην εργατική τάξη, οι αστοι είναι αναγκασμένοι να στραφουν ενάντια στις κατακτήσεις της για να προστατέψουν τα κέρδη - τους και την κυριαρχία - τους στην εξουσία. Η συνειδητη πολιτική για το χτύπημα του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων, με παραπλανητική συνθηματολόγηση για «λιτότητα», «σωτηρία της οικονομίας» κλπ, είναι σήμερα παγκόσμιο φαινόμενο: το μόνο που μπορεί σήμερα να υποσχεθεί ο καπιταλισμος οπουδήποτε είναι ένα χειρότερο αύριο.

ΟΙ ΕΚΛΟΓΕΣ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ

Είναι μπροστα σ' αυτο το πρόβλημα που βρίσκεται και η αστική τάξη της Κύπρου. Η σύντομη περίοδος της γρήγορης ανάπτυξης και των μεγάλων κερδων μετα την εισβολη έχει περάσει, η Κυπριακή βιομηχανία βρίσκεται σε παρακμη. Ο μόνος τρόπος να προστατευτούν τα κέρδη των αστων είναι να χτυπηθεί το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων: είναι ανάγκη γι' αυτους να ξαναπάρουν στα χέρια-τους το δικαίωμα της απόλυσης χωρίς έλεγχο, να καταργήσουν ή να μειώσουν τα οφέλη των εργατων απο το τιμαριθμικο, να χτυπήσουν τα μεροκάματα να επιβάλουν φορολογίες.

Το μόνο εμπόδιο σ' αυτη την πορεία είναι η δύναμη της εργατικής τάξης. Μπροστα σ' αυτη τη δύναμη η διασπασμένη δεξιά είναι αδύνατο να προχωρήσει σε τέτοιου είδους μέτρα. Είναι γι' αυτο που οι πιο σοβαροι Κύπριοι αστοι έκαμαν ότι μπορούσαν για να πετύχουν τη συνένωση της δεξιάς.

Είναι μετα την αποτυχία αυτης της προσπάθειας που έγιναν αναγκαίες οι εκλογες του Δεκέβρη: εκλογες που θα ξεκαθαρίσουν το έδαφος για μια νέα προσπάθεια συνεννόησης με στόχο την επιβολη αντεργατικών μέτρων.

Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΗ

Ακόμα και η ενωμένη δεξιά είναι αδύνατο να επιβάλει τα μέτρα που θέλει αν δεν έχει την συγκατάθεση της ηγεσίας της εργατικής τάξης. Όπως δείχνουν οι πρόσφατοι αγώνες των εργατων η εργατική τάξη μπορεί ν' αγωνιστεί και να νικήσει. Δεν είναι αρκετη ούτε η οικονομική, ούτε η πολιτική ούτε η στρατιωτική δύναμη των αστων για να κρατηθεί η εργατική τάξη στην καταπίεση. Αν η εργατική τάξη δέχτηκε για τόσα χρόνια θυσίες και περιορισμούς στις διεκδικήσεις-της είναι γιατί έλπιζε σ' ένα καλύτερο μέλλον, γιατί πίστεψε στη δυνατότητα να λυθεί το εθνικό ζήτημα μέσα από την εθνική ενότητα. Η κατάρρευση του «μίνιμουμ» προγράμματος ΔΗΚΟ-ΑΚΕΛ, η αποτυχία της συνάντησης Κυπριανου-Ντενκτας και η αδυναμία σύμπτυξης «απορριπτικού» μετώπου έχουν κάμει το 1985 τη χρονια που οι εργατικές μάζες συνειδητοποιουν στο σύνολο-τους πως η δεξιά δεν μπορεί να λύσει το Κυπριακο, πως οποιαδήποτε συνεργασία μαζί-της δεν έχει να προσφέρει τίποτε στους εργατές.

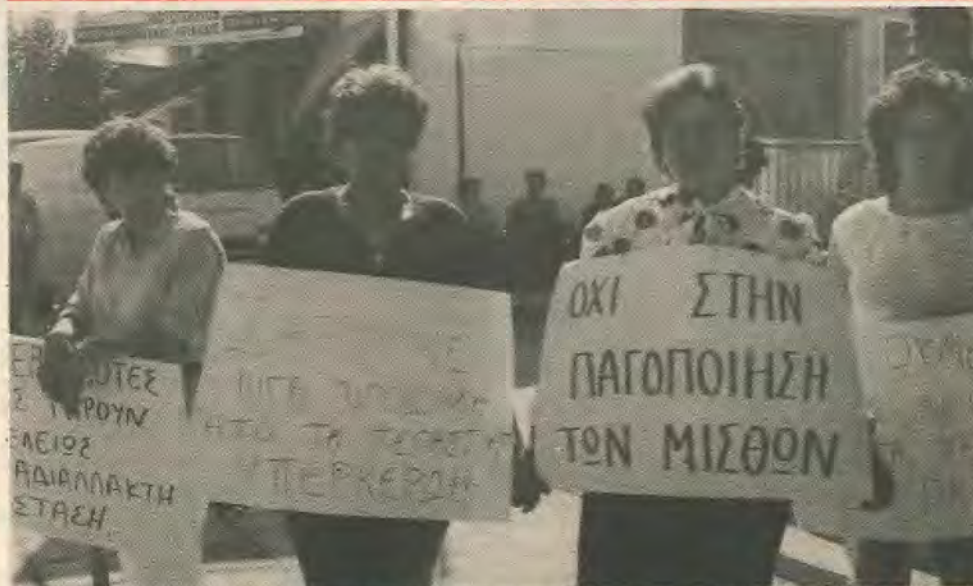
ΚΑΜΜΙΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΜΕ ΤΗ ΔΕΞΙΑ

Μπροστα σ' αυτη την πραγματικότητα η πολιτική της ενότητας της αριστερας είναι η μόνη απάντηση. Οι αστοι ετοιμάζονται να χτυπήσουν την εργατική τάξη: η ενωμένη αριστερα μπορεί, και είναι η μόνη που μπορεί να τους σταματήσει. Οι αστοι δεν

Συνέχεια στις μεσαίες σελίδες

Σοσιαλιστικο
πρόγραμμα
Κοινο μέτωπο
Ε/Κ και Τ/Κ
Εργαζομένων
Καμμια συνεργασία
Με τη δεξια

Η ΑΠΕΡΓΙΑ ΣΤΗΝ ΥΠΟΔΗΣΗ

Λίγες βδομάδες πριν τις εκλογες οι βιομήχανοι μας δείχνουν τις προθέσεις τους να χτυπήσουν τα μεροκάματα.

Οι εργατές έχουν τη δύναμη και τη διάθεση να αγωνιστούν και να νικήσουν.

Ρεπορταζ για τον αγώνα στην Υπόδηση, στο JET και άλλα εργατικά στις σελίδες 2,3,4.

ΕΡΓΑΤΙΚΑ

300 απολύσεις στη JET

Οι εργάτριες στο εργοστάσιο Jet στη Δευτερα μιλουν σε συντάκτη της Σοσ. Έκφρασης.

Η Εταιρεία Jet, ένα απο τα μεγαλύτερα συγκροτήματα ένδυσης στην Κύπρο, απολύει απο τες 15 του Οκτώβρη πάνω απο 300 εργατες/τριες, λόγω, όπως

αναφέρει ο ιδιοκτήτης του, κ. Καλλης, των ψηλων κόστων παραγωγής που κύρια είναι οι μισθοι των εργαζομένων.

Το Jet μας δίνει ένα α-

πο τα πιο τρανταχτα δείγματα της κρίσης που βρίσκεται το σύστημα, και κύρια της ανικανότητας της ιδιωτικής πρωτοβουλίας να ξεφύγει απο τες αντιφά-

σεις, την αναρχία στην παραγωγή, το συναγωνισμό μεταξύ των κεφαλαιοκρατων, που τους επιβάλλει το ίδιο τους το σύστημα.

Η άφξηση των εργατικών κόστων είναι το κύριο επιχείρημα, όχι μόνο του κ. Καλλη, αλλά και του συνδέσμου όλων των εργοδοτων και βιομηχάνων που καθημερινά απειλουν για μέτρα λιτότητας, απολύσεις και παγοποίηση μισθων.

Οι μισθοι όπως αναφέρει ο κ. Καλλης «απο 31/12/84 έως 1/7/85 αφεξήθηκαν κατα 13 1/2% ενω στην Ευρώπη μόνο 3%» (Σημερινη 15/10/85). Ο κ. Καλλης αναφέροντας αψητη την άφξηση θέλει να ξεχνα ότι οι αφξήσεις ανέβηκαν σαφτο το ύψος λόγω των συλλογικών συμβάσεων, που υπογράφηκαν πριν 2 σχεδον χρόνια, και τον τιμάρημο που αποτελεί τον χαμένο μισθο των εργαζομένων λόγω των ψηλων τιμων.

Μήπως ο κ. Καλλης θεωρει ψηλους μισθους «τες £37 την βδομάδα με 14 χρόνια υπηρεσία» όπως μας

ανάφερε μια εργάτρια;

Οι προειδοποιήσεις για τες 300 απολύσεις δόθηκαν χωρις καν να προειδοποιηθουν ούτε οι εργαζόμενοι, ούτε οι συντεχνίες. Το έμαθαν όλοι απο την εφημερίδα. Αφτο αποτελεί κατάφωρη παραβίαση του κώδικα βιομηχανικών σχέσεων, που οι ηγεσίες των συντεχνιών θάπρεπε να το κτυπούσαν δυνατα, και όχι να δείξουν μια παθητική στάση σε σχέση με τες απολύσεις.

Οι απολύσεις στο Jet είναι οι πιο μαζικές απολύσεις που γίνονται στην Κύπρο απο χρόνια. Αφτο δεν είναι τυχαίο. Μέσα στο βάθαιμα των οικονομικών αδιεξόδων που αντιμετωπίζουν οι εργοδότες είναι το μόνο μέσο για να διατηρήσουν τα κέρδη τους απο την μια, και απο την άλλη να φοβηρίσουν το εργατικό κίνημα με την άνοδο της ανεργίας εκβιάζοντας για να περιορίσει τες διεκδικήσεις του και να κτυπηθεί τέλος-τέλος- το βιοτικό επίπεδο χαμηλώνοντας τα μεροκάματα και κτυπώντας τα κερκτμένα δικαιώματα.

Οι εργαζόμενοι στο Jet

το καταλαμβαίνουν πολυ καλά αφτο. Ξέρουν ότι και αν όλοι οι απολυμένοι βρουν αλλου δουλεια, θα προσληφθουν σαν νεοπροσλαμβανόμενοι με πιο χαμηλο μισθο απ' αυτον που παίρνουν σήμερα. (πληροφορίες που έχουμε είναι ότι και το Jet θα ξαναπροσλαβει απολυμένους με πιο χαμηλο μισθο).

Έτσι οι συντεχνίες δεν έπρεπε να δεκτον παθητικά τες απολύσεις αλλά να αγωνιστουν για να μην περάσουν χρησιμοποιώντας όλα τα μέσα και τες δυνάμεις που έχουν στη διάθεση τους, ακόμα και το όπλο της απεργίας στα υπόλοιπα εργοστάσια και πρατήρια Jet σε όλη την Κύπρο.

Με αφτες τες απολύσεις οι εργοδότες μας προειδοποιουν για την σκληρη και αδιάλλακτη στάση που θα τηρήσουν τέλος του χρόνου για την υπογραφή της νέας συλλογικής σύμβασης. Πράγμα που προμηνύει περίοδο συγκρούσεων με το εργατικό κίνημα που θα πρέπει να προετοιμάζεται για τες μάχες που έρχονται.

ΑΧΙΛΛΕΑΣ ΑΧΙΛΛΕΩΣ.

Η απεργία στην υπόδηση

Συνέχεια από τη σελ. 2

Δεν έμπαινε κανένας μέσα. Αν συνεχιστε η αδιαλλαξία των εργοδοτων θα γίνει το ίδιο και τώρα. Το 71 οι εργοδότες κήρυξαν λοκ-άουτ και γενικεύτηκε η απεργία σ' όλο τον κλάδο.

«Ολόκληρη η εργατική τάξη μας συμπαραστάθηκε σ' αυτη την απεργία. Την πρώτη βδομάδα πήραμε £3 απο το απεργιακο ταμείο. Οι μισθοι ήταν £8-9 τη βδομάδα».

Η Κυριακή Δημητρίου επεμβάινει να πει την άποψη της:

«Είμαστε αποφασισμένοι να νικήσουμε»

Οι εργάτες έδειξαν τη δύναμη τους

δηλώνει, και συνεχίζει «ο αγώνας μας είναι αγώνας των δικαιών. Ακόμα κι εμείς να χάσουμε λεφτα, ας γίνει, φτάνει που θα κερδίσουν όλοι οι εργάτες».

«Σήμερα εν γιρί μας αύριο δικο τους». «Θέλουμε αυξήσεις. Δεν γίνεται να μινίσκουμε συνέχεια καθηλωμένες. Μόλις που τα βγάζουμε πέρα. Εγω έχω 23 χρόνια υπηρεσία και παίρνω £40. Ούτε σπατάλες κάνουμε ούτε στα κέντρα πάμε όπως οι μαστόροι μας».

Ο Ευαγόρας Χριστου μας δηλώνει: «Με 10 χρόνια υπηρεσία παίρνω £47.50. Είμαι πρόσφυγας κι ενοικιάζω και σπίτι. Πληρώνω και 35 σελίνια φόρο εισοδήματος. Οι καπιταλιστες δεν πληρώνουν. Και

τα 4 σελίνια την ημέρα αύξηση να πάρω δεν θα τα βγάλω πέρα.

Θέλω £40 ενοίκιο το μήνα £15 νερο το δίμηνο. £10 ρεύμα, γκάζια; αγώγια; Οι τομάτες εν ανάμισο λίρα τα αγγουράκια μια λίρα. Θέλει £5 την ημέρα εκτος του ψούμνισμα του Σαββάτου».

Τέλος μια εργάτρια παρατηρά με έντονο ύφος:

«Οι συντεχνίες μας πρέπει να μπουν μπροστα. Δεν ήταν έτσι πριν. Πρέπει να αγωνιστουν».

Στο εργοστάσιο Γαλιόδη, στο ΒΑΤΑ, στο ΓΡΕΚΑ, ΑΤΛΑΣ Αβρααμίδη, όλοι οι εργαζόμενοι με πίστη στα δίκαια αιτήματα τους διατρανώνουν την αποφασιστικότητα τους να αγωνιστουν ενωμένοι ενάντια στην παγοποίηση των μισθων.

«Ο ΔΙΚΟΣ ΜΑΣ ΑΓΩΝΑΣ - ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΟΛΟΚΛΗΡΗ ΤΗΝ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ».

Το σύνθημα που δεσπόζει.

«Η σημερινη απεργία αφορά τον κάθε εργαζόμενο, το κάθε επάγγελμα. Αν χάσουμε εμεις τότε αύριο θα κτυπηθουν και οι άλλοι κλάδοι».

«Οι μισθοι μας δεν μας αρκουν για να ζήσουμε. Παίρνεις £40 θέλεις £50. Οι εργοδότες κλαιν ότι δεν έχουν δουλειες, αλλά αγοράζουν όμως αυτοκίνητα των £16χιλ. για τον κάθε γιο τους και κτίζουν σπίτια των 200 χιλ. λιρων».

«Όσες πιέσεις και αν ασκήσουν οι βιομηχανοι όσα μέσα και αν χρησιμοποιήσουν στο τέλος ο αγώνας μας θα δικαιωθεί. Φτάνει να παραμείνουμε μέχρι τέλους ενωμένοι και με την ίδια αποφασιστικότητα».

ΔΩΡΟΣ ΜΙΧΑΗΛ

Απεργία

στη Σ.Π.Ε. Αραδίππου

Την 1η του Νιόβρη όλοι οι εργάτες και οι υπάλληλοι της Συνεργατικής Πιστωτικής Εταιρείας Αραδίππου κατήλθαν σε 24ωρη προειδοποιητική απεργία για διεκδίκηση μισθολογικών τους αιτημάτων που υποβλήθηκαν απο τον Οκτώβρη του 84.

Η απεργία ήταν καθολική. Όλοι οι εργάτες και οι υπάλληλοι βγήκαν έξω και οι δουλειες της Συνεργατικής νέκρωσαν ολοκληρωτικά.

Οι εργαζόμενοι αναγκάστηκαν να βγουν σε απεργία μετα απο το ναυάγιο των διαπραγματεύσεων μεταξύ των συντεχνιών και της διαχειριστικής επιτροπής της εταιρείας και μετα τες άκαρπες προσπάθειες του μεσολαβητή του Γραφείου Εργασίας. Η διαχειριστική επιτροπή ήταν εντελως αδιάλλακτη. Δεν άφησε κανένα άλλο περιθώριο στους εργαζόμενους, που έκαναν μια σειρά απο υποχωρήσεις. Στο αίτημα για αύξηση απάντησαν ότι θα δώσουν αυξήσεις αν πάρουν και οι κυβερνητικοι υπάλληλοι, γνωρίζοντας ότι η ΠΑΣΥΔΥ δεν έχει αιτήματα για αυξήσεις και ενω τα προηγούμενα χρόνια δεν δέχονταν τον συσχετισμο αυτο.

Τα πραγματικά κόστα της εταιρείας απο τες αυξήσεις που απαιτουν οι 12 εργαζόμενοι δεν υπερβαίνουν τες £50 τον μήνα για όλους.

Η Σ.Π.Ε. Αραδίππου είναι μια απο τες δυνατότερες συνεργατικές εταιρείες της Κύπρου με δεκάδες χιλιάδες λίρες κέρδη κάθε χρόνο, ιδιό-

κτητα γραφεία και τεράστιες ιδιόκτητες αποθήκες ζωοτροφων κ.λ.π.

Η διαχειριστική επιτροπή αποτελείται απο αντιπροσώπους των τεσσάρων κομμάτων που εκλέγονται. Το ΑΚΕΛ έχει 2 αντιπροσώπους, η ΕΔΕΚ 1, το ΔΗΚΟ 1 και ο ΔΗΣΥ 1.

Ο αγώνας των εργαζομένων της Σ.Π.Ε είναι πέρα για πέρα δικαίος. Μετα απο τες τόσες τους υποχωρήσεις οι εργαζόμενοι έχουν καταλάβει ότι μόνο μέσα απο αγώνες διασφαλίζονται τα δικαιώματα τους. Αν σήμερα υποχωρήσουν, αύριο όχι μόνο δεν θα τους δώσει η εργοδοσία τίποτε, αλλά θα δεχτουν και κτυπήματα πάνω στα κερκτμένα τους. Υπάρχει ακόμα η πιθανότητα να χρησιμοποιηθουν και διασπαστικές μέθοδοι απο την πλευρα της εργοδοσίας, που όμως πρέπει να αντιμετωπιστουν με αποφασιστικότητα και ενότητα.

Αν η αδιαλλαξία της εργοδοσίας δεν καμθει τότε ο αγώνας πρέπει να κλιμακωθεί, μέχρι και την κήρυξη απεργίας διαρκείας.

Οι εργαζόμενοι της Σ.Π.Ε. πρέπει να απευθυνθουν στο εργατικό κίνημα της Αραδίππου, να το ενημερώσουν και να του εξηγήσουν τα δίκαια αιτήματα τους, ζητώντας την ενεργο συμπαράσταση του.

Να ζητήσουν ακόμα απο τα κόμματα της αριστερας και τους αντιπροσώπους τους στη Σ.Π.Ε. - που έχουν 3 απο τις 5 έδρες - να επέμβουν υπερ των αιτημάτων τους.

ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΠΤΕΡΥΓΑ Σ.Κ.Κ ΕΔΕΚ

Ενισχύστε τον αγώνα για τη διάδοση των Μαρξιστικών ιδεών στο ερ-

γατικό κίνημα και τη νεολαία για μια Κύπρο Δεύτερη, Σοσιαλιστική.

ΠΡΟΕΚΚΛΟΓΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΞΟΡΜΗΣΗ 0.50 σεντ

№ 003801

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΣΤΟΧΟΣ £1000

Η Αριστερη πτέρυγα μπαίνει στη μάχη των εκλογών με κέφι και ενθουσιασμο. Η εκστρατεία μας θα έχει πολλές οικονομικές απαιτήσεις. Θα τυπωθουν δεκάδες χιλιάδες διακηρύξεις, χιλιάδες φύλλα της εφημερίδας, φείλ βολαν - θα γίνουν επεμβάσεις σε μαζικούς χώρους, σε δρόμους - εξορμήσεις σ' όλη την Κύπρο. Καλούμε όλους τους φίλους και υποστηρικτες μας να δώσουν ξανα απο το υστέρημα τους -όσα μπορούν απο 20 σεντ μέχρι £100 για να φτάσει η φωνη των Μαρξιστων της ΕΔΕΚ σε κάθε γωνια του εργατικού κινήματος.

Άμεση ανάγκη για το εργατικό κίνημα

Βασικό χαρακτηριστικό μιας καπιταλιστικής κοινωνίας είναι η εκμετάλλευση μιας κοινωνικής τάξης από την άλλη. Οι εργοδότες (έμποροι, βιομήχανοι κτλ) εκμεταλλεύονται τους εργάτες. Η σχέση αυτή υποχρεώνει αυτές τις τάξεις να βρίσκονται σε μια διαρκή αντιπαράθεση μεταξύ τους, σε μια διαρκή σύγκρουση που άλλοτε παίρνει μικρότερες και άλλοτε μεγαλύτερες διαστάσεις.

Η αστική τάξη, για να εξασφαλίσει την κυριαρχία της έχει κάτω από τον έλεγχό της την οργάνωση του κράτους και όλους τους μηχανισμούς του. Ακόμα οι αστοί οργανώνονται σε ξεχωριστές οργανώσεις - συνδέσμους για να εξασφαλίσουν όσο το δυνατό μεγαλύτερη εκμετάλλευση της εργατικής τάξης.

Η εργατική τάξη το μόνο όπλο που έχει ενάντια στους εκμεταλλευτές της είναι η οργάνωση και ενότητα της. Πέρα από την οργάνωση των καλύτερων στελεχών σε πολιτικά κόμματα, οι πιο πλατειές μάζες των εργατών ξεκινώντας από τον χώρο δουλειάς τους, το εργοστάσιο, τον κάθε ξεχωριστό κλάδο, επάγγελμα, οργανώνονται συνδικαλιστικά. Όσο μεγαλύτερη και καλύτερη είναι η οργάνωση και η ενότητα τους, τόσο καλύτερα είναι και τα αποτελέσματα που έχουν στις καθημερινές τους διεκδικήσεις, στο εργοστάσιο μέχρι τις γενικότερες πολιτικές τους διεκδικήσεις.

Στην Κύπρο το συνδικαλιστικό κίνημα έχει να παρουσιάσει σημαντικές επιτεύξεις ιδιαίτερα στο θέμα της οργάνωσης. Από τις 170 χιλιάδες περίπου μισθωτών που υπάρχουν στην Κύπρο είναι οργανωμένοι σχεδόν το 90% σε διάφορες συνδικαλιστικές οργανώσεις. Αυτό το ποσοστό συνδικαλισμένων είναι από τα μεγαλύτερα στον κόσμο. Η δύναμη των οργανώσεων αυτών είναι τέτοια που μπροστά και μόνο στον κίνδυνο να χρησιμοποιηθεί η δύναμη αυτή γονατίζει ο κάθε βιομήχανος, προκαλεί πανικό σε ολόκληρη την αστική τάξη.

Παρα την τρομακτική δύναμη της εργατικής τάξης στην Κύπρο και τον μεγάλο βαθμό οργάνωσης της, εντούτοις το συνδικαλιστικό κίνημα είναι σκληρά κομματισμένο σε διάφορες συνδικαλιστικές οργανώσεις τις οποίες δεν συνδέει καμία οργανωτική μορφή.

Οι κύριες συνδικαλιστικές Οργανώσεις είναι η ΠΕΟ με το 48% των οργανωμένων, η ΣΕΚ με το 33%, ενώ ένας σημαντικός αριθμός εργαζομένων είναι οργανωμένοι στις συντεχνίες τους κλάδους τους χωρίς να ανήκουν σε καμία από τις 2 μεγάλες ομοσπονδίες. Αυτές είναι κύρια η ΠΑΣΥΔΥ με το 9.5% των οργανωμένων, οι Συντεχνίες των εκπαιδευτικών με 4.5% και η ΕΤΥΚ με το 2% των οργανωμένων.

Παράλληλα με αυτές τις οργανώσεις τα τελευταία χρόνια η ΕΔΕΚ, επαναδραστηριοποίησε την ΔΕΟΚ χωρίς όμως να καταφέρει να κερδίσει σημαντικό αριθμό εργαζομένων.

Η διάσπαση που παρατηρείται στο εργατικό κίνημα της Κύπρου δεν είναι τυχαία. Είναι πρώτα αποτέλεσμα της δράσης της

Δεξιάς και των εργοδοτών, οι οποίοι, καταλαβαίνοντας τον κίνδυνο ενός ενωμένου συνδικαλιστικού κινήματος, από τα πρώτα βήματα του έδιδαν μεγάλη σημασία στην διάσπαση και τον αποπροσανατολισμό του.

Το ζήτημα της διάσπασης ενότητας είναι σήμερα μάστιγα για το συνδικαλιστικό κίνημα της Κύπρου.

Δεν υπάρχει εργαζόμενος που να μην έχει ζηήσει τις πολύπλοκες διαδικασίες που χρειάζονται μέχρι να υπάρξει συνεννόηση των επιτροπών και των εκπροσώπων των συνδικαλιστικών οργανώσεων για την διεκδίκηση έστω και ενός ασήμαντου αιτήματος.

Πολυ μεγαλύτερα όμως είναι τα προβλήματα που δημιουργούνται όταν πρόκειται για γενικότερες ή πολιτικές διεκδικήσεις της Εργατικής Τάξης. Τις περισσότερες φορές οι διάφορες συνδικαλιστικές οργανώσεις έχουν διαφορετικές απόψεις πάνω σε σημαντικά ζητήματα έτσι αφού δεν υπάρχει καμία οργανωτική μορφή που να τους ενώνει, υποστηρίζει η κάθε ξεχωριστή οργάνωση τις δικές της απόψεις αλληλοκατηγορώντας η μια την άλλη χωρίς να είναι υποχρεωμένη να σεβαστεί τις απόψεις καμίας πλειοψηφίας. Αυτό μειώνει την διαπραγματευτική ικανότητα των οργανώσεων και πολύ περισσότερο την ικανότητα των εργαζομένων για ενιαίο αγώνα.

Ένα διασπασμένο συνδικαλιστικό κίνημα αναπόφευκτα δημιουργεί αντιδικίες και προστριβές μέσα στους ίδιους τους εργάτες. Όπως την διεκδίκηση νέων μελών, ποιος δηλαδή θα καταφέρει να εγγράψει ένα νέο μέλος στην δική του οργάνωση ή για το ποια συνδικαλιστική οργάνωση ευθύνεται για το κακό αποτέλεσμα κατά την διεκδίκηση ενός αιτήματος, και αυτό γιατί οι εργοστασιακές επιτροπές και οι ηγεσίες γενικά των οργανώσεων δεν εκλέγονται από το σύνολο των εργατών του κάθε χώρου. Αυτό που γίνεται σήμερα είναι ότι τα μέλη της κάθε οργάνωσης εκλέγουν την δική τους εργοστασιακή επιτροπή και την δική τους ηγεσία. Έτσι σε ένα εργοστάσιο μπορεί να υπάρχουν δύο ή και τρεις εργοστασιακές επιτροπές και αναπόφευκτα δύο ή τρεις καθοδηγητικές ηγεσίες.

Είναι αλήθεια ότι οι ηγεσίες της ΠΕΟ και ΣΕΚ προσπαθούν να επιτύχουν ένα βαθμό ενότητας στην δράση. Το τίμημα όμως αυτής της ενότητας είναι η υποχώρηση των πιο επαναστατικών απόψεων και συμβιβασμού στην βάση των πιο μετριοπαθών αιτημάτων και όχι ενότητα στην βάση του σεβασμού της άποψης της πλειοψηφίας.

Η υπάρχουσα ακόμα διάσπαση και η προσπάθεια της κάθε συνδικαλιστικής οργάνωσης να καταστεί όσο το δυνατό ισχυρότερη, τις οδηγεί στην κατάντια οι ίδιες να στερούν συνδικαλιστικές ελευθερίες από εργαζόμενους, για παράδειγμα η ΣΕΚ να μην αφήνει εργαζόμενους σε ημικρατικούς οργανισμούς και σε άλλους χώρους να οργανώνονται σε άλλες οργανώσεις, ή και η ΠΕΟ και η ΣΕΚ να προσπαθούν με κάθε τρόπο να στερήσουν το δικαίωμα οργάνωσης εργαζομένων μέσα στην ΔΕΟΚ.

Αν λοιπόν μέσα σε συνθήκες οικονομικής

μικρής σταθερότητας και σχετικής ταξικής ειρήνης ή έλλειψη συνδικαλιστικής ενότητας παρουσιάζει τόσα προβλήματα, πόσο μάλλον τώρα που οι δηλώσεις των εμποροβιομηχάνων για περικοπή του τιμάρθμου και παγοποίηση των μισθών αποτελούν προοίμιο μιας πολύ πιο έντονης ταξικής σύγκρουσης και αστάθειας.

Γι' αυτό λοιπόν, σήμερα που οι αστοί κάνουν σοβαρές προσπάθειες για απόλυτη ενότητα τους με μοναδικό στόχο το βίαιο κτύπημα της εργατικής τάξης και των κερτημένων της, η αναγκαιότητα για ενότητα της εργατικής τάξης γίνεται πιο επιτακτική.

Αυτή η ενότητα δεν πρέπει να παραμείνει, μια απλή προσπάθεια κοινής συνεννόησης σε επίπεδο ηγεσίας. Η ενότητα του συνδικαλιστικού κινήματος για να είναι πραγματικά ουσιαστική πρέπει να πάρει οργανωτική μορφή.

Η δημιουργία ενός Κογκρέσου

Δικαιώθηκε ο αγώνας των εκτάκτων δημ. υπαλλήλων

Αυτά και άλλα αγωνιστικά συνθήματα που φώναζαν ρυθμικά οι οργισμένοι έκτακτοι δημόσιοι υπάλληλοι που πολιορκούσαν το οίκημα της Βουλής συνώδευσαν τη συνεδρία της Βουλής της 24ης Οκτωβρίου. Μ' αυτή τους την κινητοποίηση οι έκτακτοι υποχρέωσαν κυβέρνηση και Βουλή να επισπεύσουν τις διαδικασίες και να μονιμοποιήσουν τους εκτάκτους στην τελευταία συνεδρία της Βουλής. Χωρίς αυτή την κινητοποίηση το πιο πιθανό είναι ότι το όλο θέμα θα παραπεμπόταν στην επόμενη βουλή, με απρόβλεπτες συνέπειες, μια που η κυβέρνηση ετοιμάζει δέσμες από αντεργατικά μέτρα που περιλαμβάνουν περικοπές στις δημόσιες/κοινωνικές δαπάνες.

Μετά από σκληρούς και πολύχρονους αγώνες δικαιώθηκαν τελικά οι έκτακτοι δημόσιοι υπάλληλοι πολλοί από τους οποίους εργάζονταν στη δημόσια υπηρεσία μέχρι και 10 και περισσότερα χρόνια. Η Βουλή στην τελευταία της συνεδρία μονιμοποίησε με ομόφωνη απόφαση την τεράστια πλειοψηφία γύρω στους 1600.

Ο αγώνας αυτός αποτελεί παράδειγμα για ολόκληρο το εργατικό κίνημα. Ο αγώνας αυτός δεν ήταν καθόλου εύκολος. Οι έκτακτοι χρειάστηκε να παλαίψουν σε πολλά επίπεδα. Χρειάστηκε πρώτα απ' όλα δύσκολος αγώνας για να πείσουν τους ίδιους τους ενδιαφερόμενους να οργανωθούν σαν ομάδα μέσα στην ίδια την ΠΑΣΥΔΥ, χρειάστηκε κόπος και μόχθος για να σπρωχτεί η ίδια η συντεχνία τους να βάλει το ζήτημα της μονιμοποίησης σε πρώτη προτεραιότητα. Χρειάστηκαν επίσης μεγάλες κινητοποιήσεις, στάσεις εργασίας συσκέψεις, αγωνιστικές πορείες και συγκεντρώσεις έξω από τη Βουλή.

Η τεράστια αυτή πίεση ανάγκασε τελικά την κυβέρνηση και τα κόμματα να δώσουν τέρμα σ' αυτή την απαράδεκτη κατάσταση να εργάζονται εκατοντάδες άτομα για χρόνια χωρίς την ασφάλεια της μονιμοποίησης, και με μειωμένα δικαιώματα/ωφελήματα ενώ έκαναν την ίδια δουλειά με τους μόνιμους.

— ΕΔΩ ΚΑΙ ΤΩΡΑ ΜΟΝΙΜΟΠΟΙΗΣΗ!

— ΦΤΑΝΕΙ ΠΙΑ Ο ΕΜΠΑΙΓΜΟΣ ΑΜΕΣΟΣ ΔΙΟΡΙΣΜΟΣ!

Τόσο η ηγεσία των εκτάκτων όσο και η τεράστια πλειοψηφία τους αποτελείται από νέους ανθρώπους που χρειάστηκε να μάθουν το συνδικαλισμό μέσα από σκαμπανεβάσματα, προσωρινές οπισθοχωρήσεις, νίκες και ήττες. Ο αγώνας τους υπήρξε ένα ανεχτίμητο σχολείο. Το ίδιο και για το υπόλοιπο εργατικό κίνημα.

Αποδείχτηκε ότι δεν είναι η πείρα μόνο που μετρά αλλά η αγωνιστικότητα, η υπομονή, η πρωτοβουλία, το πέρασμα της δύ-

των συντεχνιών που να συνενώνει τους εργαζόμενους στον κάθε χώρο δουλειάς, στον κάθε κλάδο και τέλος ολόκληρη τη εργατική τάξη της Κύπρου είναι σήμερα άμεση ανάγκη.

Στην πλειοψηφία τους οι συνδικαλιστικές οργανώσεις, ΠΕΟ, ΠΑΣΥΔΥ, ΕΤΥΚ, έχουν εκφράσει απόψεις υπέρ της δημιουργίας συντεχνιακού κογκρέσου. Η υποστήριξη αυτή όμως είναι απλώς φραστική. Η δικαιολογία ότι κάποια ή κάποιες ηγεσίες είναι ενάντια στην δημιουργία του δεν είναι αρκετή για να μην γίνονται προσπάθειες.

Το θέμα της ενότητας του εργατικού κινήματος, η δημιουργία Κογκρέσου των Συντεχνιών είναι από τα πιο άμεσα και σημαντικά προβλήματα που έχει να επιλύσει το συνδικαλιστικό κίνημα της Κύπρου.

Μ.Σ.

ναμης στα χέρια των ίδιων των ενδιαφερομένων κι όχι η τυφλή πίστη στην ανώτερη ηγεσία της συντεχνίας.

Ο αγώνας αυτός δεν τέλειωσε παραμένουν ακόμα γύρω στους 700 ωρομίσθιους και άλλοι που δεν καλύφθηκαν από τα νομοσχέδια που έστειλε η κυβέρνηση στη Βουλή. Η ίδια αγωνιστικότητα, ο ίδιος

βαθμός μαζικής οργάνωσης της βάσης, η ίδια επαγρύπνηση και κινητικότητα χρειάζεται για να λήξει και γι' αυτούς ο εφιάλτης.

Τέλος, παραμένει επιτακτική ανάγκη η ΠΑΣΥΔΥ να αποτρέψει δυναμικά οποιαδήποτε νέα παράβαση των συμφωνιών από την κυβέρνηση με την πρόσληψη νέων εκτάκτων έτσι που να εξαλειφτεί πλήρως αυτή η κατάσταση που βασάνισε για χρόνια χιλιάδες εργαζόμενους στη δημόσια υπηρεσία

Δώρος Μιχαήλ

Απάντηση στην καπιταλιστική κρίση

Συνέχ. από τη σελ. 10

τες που δεν υιοθετούν τη σοσιαλιστική προοπτική για ανατροπή του καπιταλισμού και πέρασμα της εξουσίας στην εργατική τάξη, θα μετατραπούν μέσα στις συνθήκες της κρίσης σε όργανα του καπιταλισμού ενάντια στην εργατική τάξη - άλλοι συνειδητά κι άλλοι δίχως να το καταλαβαίνουν. Τον Αντρέα Παπαντρέου μπορούμε να τον πιστώσουμε με τις καλύτερες προθέσεις απέναντι στους εργαζόμενους. Όμως μετά από 4 χρόνια στην εξουσία έρχεται να κτυπήσει το βιοτικό επίπεδο του ελληνικού λαού, παγοποιώντας τους μισθούς και περικόπτοντας τον τιμάρθρο.

Η επίθεση των Αστων έχει ξεκινήσει

Το 1985 έδωσε καθαρά τα σημάδια της αποφασιστικότητας των αστών να χτυπήσουν. Το εργατικό κίνημα πρέπει να σταθεί ανυποχώρητο. Κάθε συμβιβασμός οδηγεί στον επόμενο. Κάθε επιτυχία της αστικής τάξης προετοιμάζει το έδαφος για μια νέα επίθεση-ενάντια στις μάζες.

Ο αγώνας ενάντια στην ανεργία πρέπει να γίνει κεντρικό ζήτημα για το εργατικό ζήτημα. Όλα δείχνουν πως η ανεργία μπαίνει ξανά σε μια ανοδική πορεία μετά που παρέμεινε στάσιμη για δυο περίπου χρόνια. Η ανεργία ρίχνει ολόκληρα στρώματα του πληθυσμού σε εξαθλίωση όταν πάρει μαζικές διαστάσεις. Κι επιπλέον είναι το κύριο όπλο των αστών ενάντια στο βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων, για να χτυπήσουν τον τιμάρθρο, τους μισθούς και τα μεροκάματα.

Στην επίθεση των αστών το εργατικό κίνημα πρέπει να απαντήσει με αντίθεση. Όπου οι αστοί υποστηρίζουν πως έχουν προβλήματα, το εργατικό κίνημα πρέπει να απαιτεί διαχειριστικό έλεγχο, για να εξακριβωθεί αν ο εργοδότης λέει αλήθεια, και που πήγαν τα κέρδη που οι εργάτες παράγαν για τόσα χρόνια. Κι αν πραγματικά η βιομηχανία έχει οδηγηθεί στη χρεωκοπία, η απάντηση της εργατικής τάξης είναι απλή: για τη χρεωκοπία φταίει ο εργοδότης, η βιομηχανία να περάσει στο κράτος. Η μόνη λύση στην κρίση της καπιταλιστικής οικονομίας είναι η κρατικοποίηση των βασικών τομέων της, του τραπεζικού κεφαλαίου, του εμπορίου, των μονοπολίων - κάτω από εργατικό έλεγχο πράγμα που θα επιτρέψει το σχεδιασμό της οικονομίας και την παραγωγή σε μεγάλη κλίμακα, που θα αυξήσει την παραγωγικότητα, που θα ρίξει τα κόστα παραγωγής, θα επιτρέψει καλύτερες συνθήκες δουλειάς, καλύτερα μεροκάματα, μείωση των ωρών εργασίας χωρίς μείωση του μισθού.

Αυτή είναι η μόνη απάντηση στα καπιταλιστικά αδιέξοδα: Η σοσιαλιστική προοπτική. Στη μια χώρα μετά την άλλη, ακόμα και στις πιο αναπτυσσόμενες χώρες της Δύσης, η εργατική τάξη κινείται στην κατεύθυνση της κατάληψης της εξουσίας. Η κυπριακή εργατική τάξη είναι ένα τμήμα της παγκόσμιας εργατικής τάξης, η Κυπριακή επανάσταση είναι μόνο ένα κομμάτι της διεθνούς επανάστασης.

ΑΝΤΡΟΣ ΠΑΓΙΑΤΣΟΣ.

T/κύπριοι του Νότου Η ΚΑΤΑΠΙΕΣΗ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Αν είσαι κάποιος τουρκοκύπριος που πιστεύεις στις διακηρύξεις της Επίσημης Κυβέρνησης της Κύπρου για ίση μεταχείριση, αν είσαι κάποιος τουρκοκύπριος που γνώρισες από κοντά την κόλαση του καπιταλισμού στο βορρα και αποφάσισες να ζήσεις στον καπιταλιστικό παράδεισο του Νότου γρήγορα θα καταλάβεις τι σημαίνει αυτός ο παράδεισος.

Ο καπιταλιστικός παράδεισος λοιπόν της Κύπρου σημαίνει για τους T/κύπριους, άθλιες συνθήκες διαβίωσης σε σπίτια που δεν έχουν ούτε νερό, ούτε ρεύμα, εντατική παρακολούθηση από την ΚΥΠ, μα πάνω απ' όλα σημαίνει ανεργία.

Και στες περιπτώσεις όμως που βρουν κάποια δουλειά οι T/K έχουν αν αντιμετωπίσουν πολλά άλλα προβλήματα. Συνήθως οι επιλογές που τους προσφέρονται είναι ανύπαρκτες. Έτσι οι T/κύπριοι εργάζονται αναγκαστικά σε σκληρές χειρωνακτικές δουλειές. Τα «κουγκρια» είναι για την πλειοψηφία τους η μόνη διέξοδος.

Τα «κουγκρια» είναι ίσως η πιο δύσκολη χειρωνακτική δουλειά μια και γίνεται μέσα στη βροχή ή κάτω από τον ήλιο, μέσα στο θόρυβο και τη σκόνη. Ακόμα δεν υπάρχουν συγκεκριμένα ωράρια, εργάζεσαι μέχρι να τελειώσει η «πλάκα».

Πέρα όμως από τις δύσκολες συνθήκες δουλειάς οι T/Κύπριοι να αντιμετωπίζουν και την εκμετάλλευση του εργοδότη. Η καταγγελία που έκαμε ο Οσμάν Σαλιχ, μέσα Οχτωβρίου, στην Σ.Ε. είναι χαρακτηριστική.

Εργαζόταν, μας είπε, για ένα χρόνο στα κουγκρια χωρίς να έχει

καμία κοινωνική ασφάλιση. Όταν ζήτησε από τον εργοδότη του κοινωνικές ασφαλίσεις αυτός τον καταγγέλεια του Οσμαν έρχεται στην επιφάνεια και η υπόθεση του Εργκιουν Αλι που εργαζόταν στον ίδιο εργοδότη για ενάμιση χρόνο και έφυγε πριν έξι μήνες χωρίς να έχει ούτε μια συνδρομή στο ταμείο κοινωνικών ασφαλίσεων. Οι δυο τουρκοκύπριοι μας πληροφόρησαν ότι υπάρχουν και άλλοι Τουρκοκύπριοι που εργάζονται χωρίς κοινωνικές ασφαλίσεις.

Οι λόγοι που επιτρέπουν στους οποιουδήποτε εργοδότες να μην πληρώνουν συνδρομές στο ταμείο κοινωνικών ασφαλίσεων για τους T/K βρίσκονται στην πιο γενική καταπίεση που δεχονται οι T/K.

Το γεγονός ότι δεν βρίσκουν εύκολα δουλειά, ότι οι συντεχνίες δεν τους εμπιστεύονται - γιατί κατά την ΚΥΠ είναι όλοι τους κατάσκοποι - είναι δυο βασικοί παράγοντες που τους αναγκάζουν να εργάζονται χωρίς κοινωνικές ασφαλίσεις.

Αν είσαι ένας T/Κύπριος νεολαίος εργάτης γρήγορα θα ανακαλύψεις ότι η σκλαβωμένη καπιταλιστική κόλαση είναι το ίδιο με τον ελεύθερο καπιταλιστικό παράδεισο.

Πανίκος Σ.

Μουσταφα Εμιν: χωρίς ταυτότητα

Συνεχίζει να είναι προκλητική η στάση και αντιμετώπιση της κυβέρνησης προς τους T/Κύπριους που ζουν στο Νότο.

Ο T/Κύπριος Μουσταφα Εμιν - που τον Αύγουστο του '84 είχε δωθεί παράνομα στο καθεστώς Ντενκτας - παρα το γεγονός ότι εδώ και 3 χρόνια ζει στες ελεύθερες περιοχές στερείται του δικαιώματος να αποκτήσει ταυτότητα της Κυπριακής Δημοκρατίας.

Ενώ για τους E/Κύπριους πολίτες η έκδοση ταυτότητας είναι ζήτημα μιας βδομάδας, για τον Μουσταφα αυτή η διαδικασία κρατά μέχρι στιγμής 2 χρόνια (!) και ίσως κρατήσει επ' άπειρον.

Ο καθένας αντιλαμβάνεται ότι χωρίς ταυτότητα, σημαίνει μεγάλες δυσκολίες στην εξεύρεση εργασίας μέχρι και δυσκολίες να γίνει δεκτός σε νοσοκομείο για ιατρική περίθαλψη. Και δεν φτάνουν αυτά, είναι και το θράσος της αστυνομίας που απειλά τον Μουσταφα ότι «ΘΑ ΠΑΕΙ ΜΕΣΑ ΕΠΕΙΔΗ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ»!!

Όλα τα αρμόδια κυβερνητικά τμήματα γνωρίζουν πολύ καλά ότι ο Μουσταφα είναι πολίτης της Δημοκρατίας (γεννήθηκε στον Άγιο Ιωάννη Πάφου). Δεν υπάρχουν καν δικαιολογίες για το αντίθετο.

Η κυβέρνηση κάθε τόσο διακηρύττει τα περι της συμβίωσης E/K και T/K, όμως οι πράξεις της αποδείχνουν πως πρόκειται απλώς για κούφια λόγια. Πώς είναι δυνατό να πετύχει επανένωση των δυο κοινοτήτων όταν αρνείται να εκδόσει μίαν απλή ταυτότητα σ' ένα T/Κύπριο;

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ

Για ενίσχυση του αντιδικτατορικού αγώνα της Χίλης.

Η ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ προβάλλει την ταινία

ΘΩΡΗΚΤΟ ΠΟΤΕΜΚΙΝ ΣΤΟ ΖΗΝΑ ΠΑΛΑΣ

ΤΡΙΤΗ 12 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1985, ώρα 9.30 μ.μ.

ΕΙΣΗΤΗΡΙΑ ΠΡΟΣ 50 σεντ.

Ενισχύστε τον αγώνα του Χιλιανού Λαού για να συντρίψουμε τη μισητή δικτατορία του ΠΙΝΟΣΕΤ.

ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ

Οι εκλογές και το φλυτζάνι

Η Καφετζού της γειτονίας μου, τόπε ξεκάθαρα: «το ΔΗΚΟ θα μας έρθει πρώτο. Πρώτο και καλύτερο!! Κι' όχι μόνο αυτο αλλά το φλυτζάνι έδειξε και το ποσοστό 40%, ούτε πάνω ούτε κάτω. Αμέσως πήρα το τηλέφωνο και τους τόπα και αφού διασταύρωσαν την πληροφορία με την χαρτορίκτρα της γειτονίας τους γέμισαν την Κύπρο αφίσες με το σύνθημα αυτο.

Και γιατί να μην έρθει πρώτο δηλαδή; Τα εργοστάσια άρχισαν να μας τα κλείνει για να μην δουλεύουμε πολυ

και κουραζόμαστε και δεν μπορούμε και τα συζυγικά μας καθήκοντα να εκτελούμε. Γι' αυτούς όμως που θέλουν δουλειά υπάρχει ο τρόπος να κυλούν τα τροχούς λαδωμένοι και γρασσαρισμένοι προς ανεύρεση εργασίας ό-τα θα πλησιάζουμε ήδη στην σύνταξη. Και το σπουδαιότερο μά-θαμε όταν μας φέρ-νουν συμφωνίες-φάντασμα για υπογραφή εμείς να γι-νόμαστε βρुकόλακες.
Πρώτο κόμμα ό-

μως θέλει να μας έλθει και το ΑΚΕΛ. Θύμωσε μάλιστα με τες ανοησί-ες της καφετζούς κι' άρχισε το χαρτοπόλε-μο με το ΔΗΚΟ αφή-νοντας στην γωνία τα προβλήματα των εργα-ζομένων. Αφήνοντας ακόμη ήσυχους τους βιομήχανους με τον υ-πουργο να μαγειρεύ-ουν σχέδια για κόψιμο του τιμαριθμικού μέ-χρι να ολοκληρωθεί η αστικοδημοκρατική ε-πανάσταση και να επι-λυθεί το εθνικό πρόβλημα. Το ένα πό-δι του καπιταλισμού βρίσκεται μέσα στον

τάφο και η ηγεσία του ΑΚΕΛ προσπαθεί να τον αναστήσει που-λώντας μας λουβάνες για κυβερνήσεις εθνι-κής ενότητας.

Όσο για το ΔΗΣΥ τι να πει κανείς. Αν ε-παληθεύσουν τα ευχο-λόγια των Αμερικάνων μέντιουμ μπορεί και να μας έλθει ως πρώτη κυρία. Κυρία όμως που παρόλο ότι έχει ξεπέσει από την πιιάσα εδώ και πολλά χρόνια εν' τούτοις, μακιγιάρει το γεροντικό της πρό-σώπο, βάφει τ' άσπρα της μαλλια και φοράει

γούννες για να κρύψει την ασχήμια και τα γε-ράματα της. Για τους εργαζόμενους που θα την εμπιστευτούν γρή-γορα θα καταλάβουν ότι έπεσαν σε πλάνη κι' όπως λέει κι' ο λα-ος μας «πήγαν για μαλ-λι και ήρθαν κουρεμένοι».

Για την ΕΔΕΚ δεν προβλέπει τίποτε το φλυτζάνι εκτός που αν πιούμε τον καφε μας στην Κερύνεια. Οι Ελ-ληνικές μεραρχίες δεν είναι λύση προπάντως όταν παραγνωρίζεται η τεραστία δύναμη της

εργατικής τάξης της Κύπρου, η οποία είναι η μόνη ικανή να ενώσει την Κύπρο και πάλιν. Γι' αυτο ένας καφες στην Κερύνεια προ-υποθέτει ενότητα της Α-ριστερας και πάλη για την εξουσία κι' όχι μέ-τιστα Εθνικής Σωτηρί-ας που στην καλύτερη περίπτωση το μόνο που θα κάνουν είναι να διαιωνίζουν την κατ-άσταση και καφε να μην πινούμε.

Αυτα σκεφτόμουν σήμερα ενώ έπινα τον καφε μου στο μπαλκόνι μου. Στην υγεία σας λοιπόν «και καλη ψή-φο νάχουμε».

Γ. Κυπραίος.

ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Εξέγερση της βάσης του ΠΑΣΟΚ

Τα τελευταία μέτρα λιτότητας για τους εργαζόμενους που εξαγγείλε η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ για αντιμετώπιση της κρίσης και σταθεροποίηση της οικονομίας, έβαλε την πορεία της Αλλαγής σε μια κρίσιμη περίοδο, οξύνοντας τη σύγκρουση τόσο μέσα στις γραμμές του ΠΑΣΟΚ, όσο και μέσα στο συνδικαλιστικό και εργατικό κίνημα.

Οι εργαζόμενοι που έφεραν το ΠΑΣΟΚ στην κυβέρνηση το 81 και το στήριξαν με αγώνες στις ευρωεκλογές, στο ξήλωμα του Καραμανλή και προεδροποίηση του Σαρτζετάκη και στις εκλογές του Ιούνη, βλέπουν παρά την έντεχνη απόκρυψη της αλήθειας από την κυβέρνηση, ότι τα μέτρα δεν οδηγούν σε ξεπεράσμα της κρίσης αλλά ούτε και στο προχώρημα της Αλλαγής.

Τα μέτρα που πάρθηκαν (υποτίμηση της δραχμής, κατάργηση της αυτόματης τιμαριθμικής αναπροσαρμογής, παγοποίηση των συλλογικών συμβάσεων) βρήκαν την καθολική και αγωνιστική αντίδραση ολόκληρου του εργατικού κινήματος, με απεργιακές κινητοποιήσεις σ' ολόκληρη την Ελλάδα.

Υπολογίζεται ότι ο αριθμός των απεργών στο διάστημα μεταξύ μέσα του Οκτώβρη και μέσα του Νιόβρη θα ξεπεράσει όσους απέργησαν ολόκληρο το 83 και όσους στους 6 μήνες του 84.

ΒΑΘΑΙΜΑ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ

Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ μη έχοντας το θάρρος και την αποφασιστικότητα να προχωρήσει στην υλοποίηση των διακηρύξεων και προγράμματος που η ίδια προπαγάνδιζε όταν βρισκόταν στην αντιπολίτευση, προσπαθεί να αντιμετωπίσει την οικονομική κρίση με σκληρά μέτρα ενάντια στους εργαζόμενους, ακολουθώντας τέλος τέλος το παράδειγμα των μονεταριστών Ρήγκαν, Θάτσιερ, Κολ, εκεί δηλαδή που κατάρχησαν και οι σοσιαλιστές τύπου Μίττερν και Γκονζάλες στην προσπάθειά τους να διαχειριστούν και αυτοί το καπιταλιστικό σύστημα.

Αυτο που δυστυχώς δεν κατάλαβαν οι νέοι τύποι αυτοί Σοσιαλδημοκράτες είναι ότι ο καπιταλισμός σαν οικονομικό σύστημα έχει εξαντλήσει πλέον τα περιθώρια ανάπτυξης του και ότι προσπάθεια διαχείρισης του (όπως πολύ πετυχημένα έκανε η σοσιαλδημοκρατία στην περίοδο ανάπτυξης του συστήματος) δεν σημαίνει τίποτα άλλο παρά διαχείριση σήμερα της κρίσης του.

Τα μέτρα που πάρθηκαν εκτός του ότι φορτώνουν τα βάρη της κρίσης στις πλάτες των εργαζόμενων και δίνουν πρόσθετα κέρδη στους βιομήχανους δεν μπορούν να οδηγήσουν σε έξοδο από την κρίση γιατί με τη συρρίκνωση της αγοραστικής δύναμης των εργαζόμενων θα έχουμε νε-

ες αποεπενδύσεις, με πάρα πέρα βάθαιμα της κρίσης, με πτώση στους ρυθμούς ανάπτυξης νέα έξαρση της ανεργίας κ.λ.π.

Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ αν ήταν τολμηρή και θαρραλέα και στηριζόταν στη δύναμη του εργατικού κινήματος, ο στόχος της ήταν η σύγκρουση με την άρχουσα τάξη, που έχει την οικονομία και το κράτος στα χέρια της, για να πληρώσει αυτή την κρίση. Κι αυτό σε μια περίοδο που βρίσκει την άρχουσα τάξη αδύναμη για οποιαδήποτε αντίδραση με το κόμμα της, τη Ν.Δ. διασπασμένη και ανήμπορη για οτιδήποτε σοβαρό, με μόνη διαφοροποίηση της ότι τα μέτρα έπρεπε να παρθούν πιο έγκαιρα.

Η κυβέρνηση και η ηγεσία του ΠΑΣΟΚ, ανήμπορη να πείσει το κόμμα και το λαό προσπαθεί να περάσει την πολιτική της με εξαναγκασμό, με διοικητικά μέτρα και την χρησιμοποίηση της κρατικής μηχανής. Έτσι το κόμμα διαγράφει, λασπολογεί και κινδυνολογεί ενάντια στους αγωνιστές σοσιαλιστές.

Η κατάργηση του τιμαριθμού με προεδρικό διάταγμα (με τις υπερεξουσίες του προέδρου) δείχνει την αδυναμία της να περάσει το νόμο, όπως το 1983, απ' το κοινοβούλιο.

Αυτό το γεγονός μαζί με τη διαγραφή κορυφαίων συνδικαλιστικών στελεχών και μελών της Κεντρικής Επιτροπής του κόμματος που διαφωνούν με τα μέτρα καταργούν την αυτονομία του Συνδικαλιστικού κινήματος και δείχνουν πως η ηγεσία διαγράφει τόσο τις αρχές και διακηρύξεις του ΠΑΣΟΚ, όσο κι' αυτών που αγωνίζονται για την υπεράσπιση τους.

Αυτή η πολιτική της ηγεσίας είναι καθ' όλα διασπαστική. Διασπα τόσο την ενότητα των γραμμών του ΠΑΣΟΚ, όσο και την ενότητα στο μπλοκ των δυνάμεων της αλλαγής.

ΔΥΝΑΜΗ ΚΑΙ ΩΡΙΜΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ

Το 15νθήμερο που μας πέρασε είδαμε το εργατικό κίνημα να μπαίνει αποφασιστικά στον αγώνα και με τεράστιες απεργιακές κινητοποιήσεις σε όλη την Ελλάδα να απαιτεί από την Κυβέρνηση να ανακληθούν τα αντεργατικά μέτρα και να φορτωθούν τα βάρη της κρίσης στο κεφάλαιο και τους εκπροσώπους του. Σ' αυτούς δηλαδή που για χρόνια συσώρευαν εκατομμύ-

Η συγκέντρωση και πορεία που πραγματοποιήσαν οι εργαζόμενοι την ημέρα της Παναθηναϊκής 24ωρης απεργίας τη Δευτέρα 21 Οκτώβρη. Χαρακτηρίστηκε σαν η πιο μεγάλη και αγωνιστική συγκέντρωση-πορεία που έγινε τα τελευταία χρόνια από εργαζόμενους. Τέτοιες συγκεντρώσεις πορείες πραγματοποιήθηκαν σε 29 πόλεις μετά από απόφαση των εργατικών κέντρων, παραλύοντας κυριολεκτικά τα πάντα σε ολόκληρη την Ελλάδα.

Ρια από το μόχθο του εργάτη και που με το σύστημα τους γεννούν και συντηρούν τη κρίση.

Με αυτές του τις κινητοποιήσεις το εργατικό κίνημα έδειξε την τεράστια δύναμη και αποφασιστικότητα για να προστατέψει το βιοτικό του επίπεδο.

Ήδη, παρα τη μέθοδο, από μέρους της ΠΑΣΚΕ (συνδικαλιστική παράταξη του ΠΑΣΟΚ) για διάσπαση της Γενικής Συνομοσπονδίας Εργατών Ελλάδας (ΓΣΕΕ) που στη πλειοψηφία της τάσσεται ενάντια στα μέτρα και υπεραγωνιστικών κινητοποιήσεων έχει πάρει απόφαση για 24ωρη Πανελλαδική γενική απέργια, γεγονός που θα δείξει για μια ακόμα φορά τη δύναμη του εργατικού κινήματος και το μέγεθος της διαμαρτυρίας.

Ταυτόχρονα το εργατικό κίνημα δείχνει την ωριμότητα του, συνειδητοποιώντας ότι η κρίση είναι αποτέλεσμα της κρίσης του συστήματος και μόνο με το προχώρημα της αλλαγής και το σοσιαλιστικό μετασχηματισμό της κοινωνίας μπορεί να ξεπεραστεί και να μπορέσουν να αξιοποιηθούν και αναπτυχθούν οι παραγωγικές δυνάμεις και το βιοτικό επίπεδο των μαζών.

Αυτό εκφράζεται περισσότερο από οποιαδήποτε άλλη φορά και μέσα από τη βάση και τα στελέχη του ΠΑΣΟΚ που διαφωνούν με την πολιτική της ηγεσίας και παλεύουν για την υιοθέτηση μιας Σοσιαλιστικής πολιτικής.

Κ.Κ.Ε.: ΔΙΝΕΙ ΔΙΕΞΟΔΟ;

Παρα την απαγοήτευση τους από τη σημερινή ηγεσία του ΠΑΣΟΚ τα μέλη και στελέχη (ακόμα και μετά τη διαγραφή τους) παραμένουν πιστοί στο κόμμα και εντείνουν τη πάλη τους για να το μετατρέψουν σε πραγματικό όπλο της εργατικής τάξης για το πάρσιμο της εξουσίας.

Το ΚΚΕ, το δεύτερο μαζικό κόμμα της εργατι-

κής τάξης, αδυνατεί με τη πολιτική που ακολουθεί να αποτελέσει πόλο συσπείρωσης στην πάλη για σοσιαλισμό. Ενώ δηλαδή η αριστερή βάση του ΠΑΣΟΚ ζητά κοινωνικοποίηση των στρατηγικών τομέων της οικονομίας και Σοσιαλισμό η ηγεσία του ΚΚΕ ζητά περιορισμό του ξένου κεφαλαίου και των μονοπωλίων (όχι κατάργηση με κρατικοποίηση τους) και περιορισμό των υπερκερδών (όχι κατάργηση της εκμετάλλευσης και των κερδών γενικά). Στην ουσία δηλαδή το ΚΚΕ δεν ζητά κατάργηση του καπιταλιστικού συστήματος αλλά απλά τον περιορισμό της ασυδοσίας του και αυτά μέσα σε συνθήκες καταστροφικής κρίσης του Ελληνικού καπιταλισμού.

ΠΑΛΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ

Οι αντικειμενικές συνθήκες είναι σήμερα στην Ελλάδα, όχι ώριμες αλλά υπερώριμες για το σοσιαλισμό. Όλοι οι παράγοντες που συνθέτουν μian επαναστατική κατάσταση συνυπάρχουν σήμερα στην ελληνική κοινωνία.

Ο Ελληνικός καπιταλισμός να βρίσκεται σε βαθύη κρίση ανήμπορος να προσφέρει στις μάζες ένα υποφερτό βιοτικό επίπεδο, ρίχνοντας ταυτόχρονα, τεράστιες παραγωγικές δυνάμεις στην αδράνεια (κλείσιμο εργοστασίων, και εκατοντάδες χιλιάδες άνεργοι).

Η αστική τάξη αδύναμη και ανήμπορη να αντιδράσει. Το εργατικό κίνημα να είναι σήμερα πανίσχυρο και με τρομερή αγωνιστική διάθεση για να δώσει αποφασιστικούς και συντονισμένους αγώνες για το Σοσιαλισμό.

Ο παράγοντας που απουσιάζει και κάνει ώστε η θανάσιμη αγωνία του ελληνικού καπιταλισμού να παίρνει ένα παρατεταμένο χαρακτήρα είναι η έλλειψη αποφασιστικής ηγεσίας και πρόγραμμα που να ενθουσιάζει να καθοδηγεί και να συντονίζει τους αγώνες των εργατών.

γατικής τάξης και της νεολαίας γενικά.

Μέσα σε αυτές τις συνθήκες είναι που οι μαρξιστικές ιδέες και πρόγραμμα όπως εκφράζονται μέσα από τη μαρξιστική τάση του ΠΑΣΟΚ και την εφημερίδα «ΞΕΚΙΝΗΜΑ» κερδίζουν όλο και πιο πλατιά επιρροή και υποστήριξη. Οι Μαρξιστές συσπειρώνουν καθημερινά τους αγωνιστές σοσιαλιστές, κι ενώνουν τη πάλη τους για να μετατραπεί το κόμμα, - που η εργατική τάξη και η βάση του ΠΑΣΟΚ έκτισε και ανέβασε στην Κυβέρνηση - σε ένα πραγματικό σοσιαλιστικό κόμμα οργανοπάλης για την εξουσία. Αυτός ο δρόμος, που σίγουρα είναι δύσκολος είναι ο μόνος για να αποκτήσει το εργατικό κίνημα αποφασιστική και θαρραλέα ηγεσία ικανή να συντονίσει τους αγώνες των εργατών για το πάρσιμο της εξουσίας από τους αστούς και να οδηγήσει 'στο κτίσιμο της νέας Σοσιαλιστικής κοινωνίας.

ΜΑΖΟΣ

αγοραζετε
τη
σοσιαλιστική
εκφραση

σοσιαλιστική
εκφραση

Σοσιαλιστική Έκφραση
Τ.Κ. 5475 Λευκωσία
ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ:
Αγίου Δομετίου 53
Έγκωμη Λευκωσία
τηλ. 461553
Επαρχιακά γραφεία:
Λ/σος: 51040
Λ/κα: 53583
ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ:
Για ένα χρόνο, 12 φύλλα
Εσωτερικό: £4.00
Εξωτερικό:
Ευρώπη: £6.00
Αμερική: £8.00
Αυστραλία: £10.00